

אחת למשנה, ובין כל שכבה לחברתה. ואדם כזה, מאותו סוג של "בני עליה", קשה היה למצוא... "ראיתי בני עליה והמה מועטים"... אך החיפוש הנלאים והמתישים נושאים לבסוף פרי. לאזני ראשי קהילת סוניק מגיע שמעו של הגאון הצעיר מגלינה, שכבר אז הרשים את הכל במקוריותו ועמדתו הציבורית הרב-צדדית. לא היה כאן מקום למחשבות נוספות – וקהילת סוניק מוצאת בו את המועמד הטבעי והמתאים ביותר. ואמנם, פה אחד נבחר רבי מאיר שפירא, בשנת תרפ"ב, לרבה של סוניק.

הרב עצמו ראה אתגר גדול דווקא בתפקיד שהעמיסו חז"ל על תלמידי-חכמים: "מרבנים שלום בעולם"... מה-גם שהיתה זו, כאמור, עיר גדולה וחשובה.

בהגיעו לסוניק, כרבה הנבחר, התעוררה בעיר "מהומה" כלשהי. במקום התגורר אדמו"ר ידוע, והתעוררה השאלה: איך נוהגים? כלומר, מי צריך לבקר ראשון את מי? האם האדמו"ר אצל הרב, שזה מקרוב נבחר למרא דאתרא, או שמא להיפך – הרב אצל האדמו"ר, שהתגורר בסוניק מכבר?

הדעות חלוקות היו. חסידי האדמו"ר "לא וויתרו", דרשו, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שהרב – שעדיין עול-ימים הנהו – מן הנימוס ומן היושר שיסור הוא ראשון אל האדמו"ר שכבר זקן ובא בימים הנהו. ואילו בעלי-הבתים של העיר גרסו שכבוד התורה וכבוד הרבנות דורשים שיסור האדמו"ר אל הרב תחילה! אפילו ימחל הרב על כבודו – טענו האחרונים בלהט – הם מצידם לא ימחלו על חלקו של הרב ברבנות... לאחר ויכוחים ודיונים בנושא חשוב זה של "כבוד תלמידי חכמים" הגיעו לכלל פשרה: האדמו"ר ישלח תחילה את בניו אל הרב לביקור-נימוסין, ולאחר מכן יערוך הרב ביקור-גומלין אצל האדמו"ר.

בהיכנס הרב אצל האדמו"ר, לאחר הברכות והשלומות, פתח ואמר:

"נתחזור לי עניין בש"ס. מסופר בגמרא אודות הוויכוח שהתנהל בין ישעיהו הנביא וחזקיהו המלך. ישעיהו טען שהמלך צריך לבוא אליו

תחילה שהרי הוא נביא הדור, ואילו חזקיהו טען שהנביא חייב בכבוד מלכות – ומשום כך חייב הוא לבוא אליו תחילה. הוויכוח לא היה מגיע לעולם לסיומו, אלמלא שלח ה' חולי על חזקיהו המלך, וישעיהו הנביא סר אליו כדי לקיים מצוות בקור-חולים.

“הגמרא ממשיכה ומספרת כי השאלה הראשונה ששאל הנביא את המלך היתה: ‘מאי טעמא לא נסיבת איתתא?’ כלומר, מדוע עדיין לא נשא אשה? צריך להבין – העיר הרב – במצב מסוכן כזה בו היה נתון מלך ישראל, מצב בו היו צריכות להיאמר מילות חיזוק, אומר לו הנביא משום-מה דברי מוסר?!

“אלא – חייך הרב והסביר – שאלה זו שהתלבטתי בה בלמדי עובדה זו, נתבהרה לי היום הזה. ישעיהו הנביא ביקש לרמוז בשאלתו זו כי סיבת חוליו של המלך נעוצה בכך שהוא טרם נשא אשה; שכן לו היה מתחתן, והיו לו גם ילדים, הרי שהקב"ה לא היה צריך להעניש את מלך ישראל ולהפילו למשכב כדי לאלץ את הנביא לבקרו... מן הסתם היה המלך יוצא ידי חובתו ע"י שליחת בנו אל הנביא, ואז היה גם תורו מגיע לבקר את המלך...”

ומה אופייני הדבר, שכעבור מספר שנים, כאשר הרב שימש כבר כחבר ה"סיים" הפולני, והגיעה הידיעה המרה לוורשה על פטירתו של אותו אדמו"ר מסוניק – נסער הרב עד עמקי נשמתו, והחליט לנסוע מיד להלוויה. אך הרכבת האחרונה כבר יצאה לדרכה, ולא נראתה באופק כל אפשרות להגיע להלוויה בעוד מועד. אולם אהבת התורה והחסידות שלו היתה כה חזקה, עד שהצליח, כחבר הפרלמנט, להפעיל “פרוטקציה” מיוחדת אצל שר התחבורה, שיקצה לו קרון-רכבת מיוחד, כדי שיתאפשר לו להגיע להלוויה בזמן!

כאשר הגיע הרב לסוניק מצא את המלווים בבית העלמין ליד הקבר הרענן. הוא הספיק עוד להספיד את הנפטר במלים קורעות לב, תוך שהוא מנצל את המעמד הרציני להכתרת בנו של האדמו"ר כממלא-מקום אביו. כדי למנוע התנגדות בציבור לאדמו"רותו של הבן – והרב ראה זאת בעיני רוחו – הוא מושיט לו על-אתר, את ה"קוויטל" הראשון... לאחר קביעת “הלכה למעשה” שכזו לא העיז